

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 230/10
23.06.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић и Виде Петровић-Шкоро, чланова већа, у правној ствари тужиље М.Б. из Б., чији је пуномоћник Б.В., адвокат из Н.Б., против тужених: М.Б. из Ж., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из Б., С.Б. из Ж., чији је пуномоћник М.Б. из Ж., М.М. из Б., Д.Б. из Б., чији је пуномоћник Љ.М., адвокат из Б. и малолетног М.Б. из Б., чији је законски заступник мајка Д.Б. из Б., коју заступа Д.С., адвокат из Б., ради утврђења, одлучујући о ревизијама тужених М.Б. и М.М., изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 138/07 од 14.12.2007. године, у седници одржаној 23.06.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије тужених М.Б. и М.М., изјављене против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 138/07 од 14.12.2007. године.

Образложење

Пресудом Трећег општинског суда у Београду П. 2951/99 од 11.05.2006. године, ставом првим и другим изреке, утврђено је да тужиља има право сувласништва са $\frac{1}{2}$ идеалног дела на двособном стану број ..., десно на трећем спрату, који се налази у кући у Б., уписан у ЗК.УЛ.бр. ..., КО В., описан у А-листу као зк.тело II под редним бројем ..., те да има право сувласништва са $\frac{1}{5}$ идеалних делова куће кућни број ... на кп.бр. ..., уписане у ЗК.УЛ.бр. ..., КО М., описана у А-пописном листу као зк.тело II, што су тужени дужни признати и трпети да тужиља по основу ове пресуде може уписати своје право у земљишним књигама. Ставом трећим, четвртим и шестим изреке, утврђено је да тужиља право сувласништва на $\frac{1}{2}$ идеалног дела новчаних средстава која се налазе на рачунима ближе означеним у ставу трећем изреке, као и покретним стварима побројаним у ставу четвртом и шестом изреке, док је ставом петим и седмим изреке одбијен тужбени захтев преко досуђене $\frac{1}{2}$ идеалног дела права сувласништва на покретним стварима побројаним у ставу четвртом и шестом изреке (грешком означено петом и седмом изреке). Ставом осмим изреке, утврђено је да тужиља има искључиво право власништва на женском ручном сату марке ..., док је ставом деветим изреке, одбијен тужбени захтев за утврђење искључивог права власништва тужиље на два пиштоља и малокалибарској пушци, као и ордењу, ближе означеним овим ставом изреке. Ставом десетим изреке, обавезани су тужени да тужиљи накнаде трошкове парничног поступка од 379.300,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. 138/07 од 14.12.2007. године, жалбе тужених М.Б., Д.Б. и М.М., одбијене су као неосноване, а првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу, односно у ставу првом, другом, трећем, четвртом, шестом, осмом и десетом изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени М.М. и М.Б., изјавили су ревизије због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 125/04), па је нашао да су ревизије неосноване.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни повреде из тачке 12 истог става, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, који нису у супротности са изведеним доказима, а оцењени су и жалбени наводи од одлученог значаја.

Према чињеничном стању, на коме је заснована побијана одлука, тужени М.Б., М.М. и С.Б. су деца из брака сада пок. Ј.Б. са М.Б., који је трајао од 1934. године до 1953. године када је разведен пресудом Окружног суда у С., а тада малолетна деца М. и С. поверени Ј. на негу, чување и васпитавање. У току тог поступка, сада пок. Ј.Б. признао је да је засновао заједницу са С., почев од 1948. године, а по престанку те заједнице, ступио је у ванбрачну заједницу са Д.Ш., у којој је рођен њихов син С.Б., а ова

ванбрачна заједница је престала 1959. године. Тужиља М.Б. је сада пок. Ј.Б. упознала 1958. године, када је засновала радни однос у Хотелу К. у Г., на радном месту шефа кухиње, где је Ј. био генерални директор до 1962. године, када је отишао у пензију. Тужиља и пок. Ј.Б. су ванбрачну заједницу засновали 1962. године пошто се тужиља претходно развела од свог супруга, са којим је имала сина, а на име посебне имовине од супруга је добила 15.000,00 тадашњих динара, од ког новца су купили станарско право на кући у Г., а на име Ј.Б., који је од својих средстава купио полован намештај за кафану К.Ј., која се водила на име тужиље, а коју су отворили у наведеној кући. Кафана је радила до 1973. године, када је затворена. У овом периоду купили су станарско право на кући у Г., који су потом 1969. године продали, а од заједничког новца 1972. године купили станарско право на кући у Г., а наредне године ову непокретност су продали. Од заједничког новца 1969. године купили су и кућу број ... на кп.бр. ..., КО М., која је предмет спора, али је 2/5 идеалних делова ове куће уписана на име пок. Ј.Б., а остале 3/5 на његову децу – С., М.и М. и то у деловима од по 1/5. Од заједничких средстава купили су и кућу у Б., предвиђену за рушење, за коју су 1980. године од Завода за изградњу Града Б., добили стан у Б., који је потом, уз доплату замењен за стан на првом спрату куће бр. ... у Б., површине 94м², а 1986. године овај стан су заменили за стан на трећем спрату зграде број ... у Б. површине 49м². За разлику у квадратури покојном Ј.Б. је исплаћено тадашњих 5.200.000,00 динара. Покретне ствари које су предмет спора у овој правној ствари купљене су у току трајања ванбрачне заједнице, а затим и брачне, с обзиром да је брак између тужиље и сада пок. Ј., закључен 11.08.1994. године, а престао је смрћу Ј.Б. 23.05.1995. године. У току трајања ове ванбрачне и брачне заједнице Ј.Б. је пензионисан 1962. године, док је тужиља била у радном односу у периоду од 1958. до 1962. године у Хотелу К. у Г., на радном месту шефа кухиње, а од тада до 1973. године, када је отишла у инвалидску пензију, радила је у ресторану чији је она била власник. Покојни Ј. пријавио је пребивалиште у Б. 1977. године, а тужиља 1992. године. Пиштоље, малокалибарску пушку и ордење, пок. Ј. је добио за време другог светског рата. Парничне странке су наследници пок. Ј.Б. и то тужиља, као супруга, а тужени М. и С.Б., синови, М.М., ћерка, а Д.Б. снаја по праву представљања иза покојног сина С. и унук – малолетни М.Б., такође по праву представљања иза пок. С.Б., сина покојног Ј.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су судови применили материјално право када су утврдили да непокретна и покретна имовина, која представља предмет спора, представља заједнички стечену имовину у току трајања ванбрачне и брачне заједнице тужиље са сада пок. Ј.Б., а да су њихови удели у стицању ове имовине подједнаки, јер није доказан већи допринос неког од супружника.

Наиме, имовина коју су супружници стекли радом у току трајања живота у браку представља њихову заједничку имовину, применом члана 171. став 1. Породичног закона („Сл. гласник РС“ бр. 18/05), који се у конкретном случају примењује сходно члану 357. став 2. истог Закона. Имовина коју су ванбрачни партнери стекли радом у току трајања заједнице живота у ванбрачној заједници представља њихову заједничку имовину, а на имовинске односе ванбрачних партнера сходно се примењују одредбе овог Закона, о имовинским односима супружника (члан 191. Породичног закона).

Имајући у виду утврђен начин стицања имовине која представља предмет спора у овој правној ствари, као и појединачне доприносе ванбрачних партнера, а касније и супружника – тужиље и пок. Ј.Б., и то по основу зараде, односно пензије, заједничког рада у ресторану, а тужиље и по основу посебне имовине - новчаних средстава добијених од бившег супруга, те заједничког стицања средстава по основу размене непокретности (разлике у вредности размењених станова), те имајући у виду законску претпоставку о једнаким уделитема супружника у стицању заједничке имовине, у складу са одредбом члана 180. став 2. овог Закона, правилан је закључак судова да су тужиља и сада пок. Ј.Б. постали сувласници на заједничко стеченој имовини, у уделитема са по 1/2.

Покретне ствари стечене у току трајања ове заједнице, такође представљају заједничку имовину тужиље са пок. Ј.Б., па имајући у виду утврђен удео тужиље у стицању имовине (1/2), у истој сразмери јој припада и право својине на заједно стеченим покретним стварима, с обзиром да тужени нису доказали да су покретне ствари искључиво власништво пок. Ј.Б. Женски ручни сат марке ... представља покретну ствар за личну употребу тужиље, па јој применом члана 182. став 1. Породичног закона, припада у искључиву својину, без урачунавања у њен удео, с обзиром да вредност овог сата очигледно није несразмерно велика у односу на вредност заједничке стечене имовине, чија је судска деоба у овој парници извршена.

Наводе у ревизијама, којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се применом члана 398. став 2. ЗПП, ревизија не може изјавити из ових разлога.

На основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија

Предраг Трифуновић, с.р.